

ԵՂԱՆԱԿՆԵՐ

Ա

ԳԱՐՈՒՆ

Երկինքն այսօր կը նըմանի,
Կախարդական գոյներով լի,
Հավիճական հովանոցի:

Անման զոդով կը ծոցուորին,
Հողին ինկած հունձերն ոսկի,
Շառալիկն սակ գարնանային:

Բոցեր կ'անցնին երակներէն,
Հողին, ծառին ու ծաղիկին,
Կեանքի շունչով քրթրուազին:

Բոց կայ նոյնպէս սիրտերուն խոր,
Վաղուան յոյսով կ'երգեն ահա,
Կաթիլներ մեր արիւնին:

Իսկ ծիածանն, օձ գունագեղ,
Կը հարմանդէ խաղաղօրէն,
Ծըփուն ծովերն հորիզոնին:

Բ

ԱՄԱՌ

Արեւու կուծն է պարպուել,
Խորն արտերուն մայրացած,
Ծառերէն վար են կախուել,
Հազար կանթեղ ու երազ:

Այգին կընոջ մը հանգոյն,
Բայց հարսնային փաղցութեամբ,
Բացեր է ծոցն իր աղուոր,
Աստղատեւ ճուղկին սակ:

Հնձաններուն մէջ կ'երգէ,
Գինին իր երգը զուարթ,
Մեր սիրտերուն համբայէն,
Կը յորդին խիւղ ու արիւն:

Բաց են գուռներն մառանին,
Բարիկներու անհամար,
Պարտէզներէն, արտերէն,
Կը հոսին մեղր ու զոհար:

Երգ կայ բոլոր քթներուն՝
Հոգիներու խորն երազ,
Թռչուն մ'է հոգը վաղուան,
Երդիներէն հեռացած:

Գ

ԱՇՈՒՆ

Աշման արեւ, լուացուած,
Պատմութեան մը նըման,
Կը ծրփայ շուրջն ու հեռուն,
Ծառերն ոսկի կը տեղան,
Անցին վրայ հովերուն:

Առուն մեղմիկ յանկերգով,
Կ'եղանակէ սալմոսն իր,
Թռչուններու աչին խոր,
Կարօտներու հեռաւոր,
Տարսամ քախիծ մ'է նըստեր:

Հեռուն՝ յորանջ ու ձանձրոյթ,
Բընութեան մեծ գործադուլ,
Լեռներն ամպի թելին սակ,
Անըջասոյզ կը խոկան,
Հերմակ կօւմարն ձեռնուան:

Դ

ՋՄԵՌ

Հագիւ մազուող յոյսին ներքեւ,
Երկնի սիւներն են խորհակուել,
Երկրի վրայ սեւ հովանոց,
Ամպերն իրենց շուրջն են կախել:

Հովերն վայրի, կ'առապասկին,
Լեւ, դաւս ու ձոր, գիւղ ու փաղափ,
Կը գողդրղան ու կը հեծեն,
Ամէն պատուար ու ամէն ծածփ:

Ձըմեռն ահա, ծեր գորավար,
Բարձունքներէն իջել է վար,
Տրորելով իր ոտին սակ,
Ծիլ ու ծաղիկ, ժրպիտ ու գեղ:

Աշխարհն ամբողջ հերմակ դազաղ,
Որուն վրայ կը հեծկլայ,
Լուսինն անգոյն, հարսի նըման,
Որ կորուսել է իր փեսան:

ՎՏԱՐԱՆԴԻ